

[Morten Lange.]

langstrakte arbejde er den, at interessen er steget, flere mennesker er blevet engageret. Vi lovgiver ikke henover hovedet på befolkningen, men vi lovgiver for en befolkning, der har taget levende del i spørgsmålet om denne planlægning ved lokale initiativer af betydelig vægt og betydelig værdi. Selvfølgelig har der været lidt prestige i det for mange byer, som har udsendt nogle meget smukke brochurer, men det er mere end smukke brochurer; der har været mennesker bag det, som har taget denne sag op som en sag af vægt og af interesse.

Jeg mener, det er væsentligt, at der i den betænkning, der foreligger i de indledende afsnit i virkeligheden er givet en køreplan for udbygningen af universiteterne i Danmark. Den er næsten lige så knap i stilen, som en køreplan skal være, men den har efter min opfattelse punkterne med, giver en fordeling, der er så nær, som vi kan prognosticere den i øjeblikket, og giver undervisningsministeren nogle hårde pligter. Han skal bl. a. finde ud af, hvorledes den gode centertanke skal realiseres. Han er formodentlig ikke blevet meget klogere efter hr. Camres tale her i dag, for den var endnu ikke nået til det præcise niveau. Jeg skal lade være med at holde en tilsvarende i erkendelse af, at jeg heller ikke ville kunne gøre det præcist. Der er almindelig enighed om i vide kræde, at en sådan centeropbygning er væsentlig, men foreløbig har den altså en luftig karakter. Ministeren får ikke lang tid til at få dette luftige gjort til noget næringsrigt, om jeg så må sige.

Hvis jeg ganske kort skulle nævne, hvad der er sket, siden vi havde lovforslaget til første behandling, kan jeg præcisere, at det er blevet klarlagt, hvorledes Københavns universitet skal klare sig det første stykke tid fremover. Der er ikke skygge af tvivl om, at det er dér, den store vanskelighed ligger. Der er 21.000 studerende ved Københavns universitet i dag, og vi går i betænkningen, på linje med hvad der har ligget i luften fra mange sider, ud fra, at 23.000 må være et passende topmål; det har vi omtrent nået til oktober, og i hvert fald er det nået til oktober næste år. Københavns universitet har altså de studenter, det skal have. Det har bare ikke den plads, det skal have. Der er vel kun plads på skikkelig vis til 10.000.

Nu har vi fået en nødløsningsplan af de store om Amager, og så nær som vi har kunnet piske ministeren til det, har vi fået et klart tilsagn om, at den definitive placering af de tre omtalte fakulteter også må være Kalvebodkilen. Formuleringen i betænkningen er kryptisk, for at sige det pænt; men den kan i hvert fald ikke fortolkes sådan, at det hellere skal være et andet sted. Jeg har forstået, at man har haft svært ved i regeringen at komme frem til en mere klar tale. Men jeg ville gerne, om ministeren i dag kunne bekræfte de tanker, som hans partifælle, fru Grethe Philip, just gav udtryk for om Kalvebodproblematikken; så var betænkningens ord blevet en lille smule klarere.

Vi har fået Roskildetanken noget bedre defineret. Selve udviklingen på Københavns universitet og dets størrelse gør det fuldstændig klart, at Roskildeplanen må gennemføres, og derfor var det naturligvis et uheld for hr. Camre, at han kom til at holde en meget flammende kamptale under en helt anden behandling her, nemlig behandlingen af forslaget om Odense universitet, som gjorde det plat umuligt for hr. Camre senere at se med uforstyrrede og rolige øjne på Roskildeproblematikken. I den anledning har han fundet på en afledningsmanøvre: slaget ved Næstved. Jeg har ikke fundet nogen lokaliseringsfaktorer af vægt, som gør, at Næstved skulle egne sig bedre til universitetscenter end Roskilde. Jeg har skam ellers gjort mig anstrengelser. Det eneste, jeg har fundet en lille smule gehalt i, hvis man skulle forstå hr. Camres holdning, er, at der så vidt jeg ved er en socialdemokratisk borgmester i Næstved, mens der er en radikal i Roskilde. Dette er ikke en lokaliseringsfaktor, men det er da i hvert fald en objektiv kendsgerning.

Vi er ikke nået så forfærdelig langt med at fylde rammerne for Roskilde universitet ud. Det vil formodentlig kræve betydelige forhandlinger også med Københavns universitet; der er nok flere papirer, end vi tror, om den sag. Jeg har fornemmelsen af, at Københavns universitet har været noget tilbageholdende, så længe man ikke vidste, hvordan det gik med Kalveboderne og andre boder, man gerne skulle have stillet på benene. Men nu er det nogenlunde klaret, og jeg er ikke i tvivl om, at Roskilde universi-